Ч. 39. Субота 4 марта (19 лютого) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — Швеция а Норвеґія. — Події в Росиї і велика битва над рікою Ша. — Справа мира

Комісия буджетова радила вчера дальше над титулом „школи народні". — При сій нагоді обговорював пос. Романчук відносини шкільні в Галичині і запримітив, що головною причиною великої неписьменности людий в Галичині єсть брак шкіл народних і семінарий учительских. Бесідник виступав против частого переношеня учителів Русинів і домагав ся лішої платні для учителів шкіл народних. Опісля промавляв пос. Прохаска і міністер просьвіти др. Гартль, котрий відповідав на піднесені підчас дискусиї жалоби і предложеня. — Пос. Ґломбіньский в виду жалоб підношених Русинами жалував ся на упослїджене науки польскої мови в руских школах і зазначив, що управа шкільна повинна передовсім ті браки усунути і ними занятп ся.

Межи Норвеґією а Швециєю ведуть ся здавен давна спори викликані змаганєм Норвеґії відлучити ся зовсім від Швециї. Норвеґія хоче конче мати свої окремі уряди консулярні за границею та стремить до того, щоби обі держави були сполучені з собою лиш особистою униєю. Для обох сих сполученних держав в виду подій в Росиї настала важна хвиля а тут як раз домашні спори не дозваляють слідити пильно за подіями в сусїдній державі і лагодити ся до них. Отже наслідник престола, котрий тепер обняв реґентию, вислав до президента специяльної комісиї установленої стортінґом для справи урядів консулярних, в котрім між иншим каже: В сполученю зі Швециєю може Норвеґія відгравати видну ролю в союзї держав европейских, але кожда з них окремо будуть мати менше значінє. Треба, щоби ті народи, котрим вже сама природа казала тримати ся разом, також і в будучности не розділяли ся. З глубоким жалем виджу ситуацию, в якій они знаходять ся і грозячу їм небезпечність. Наконець остерігав наслідник престола перед ухвалами, котрих наслідки могли би бути шкідливі.

Здає ся, як би вже не було сумніву, що цар рішив ся на заведенє в Росиї якоїсь конституциї. Яка то буде конституция, чи якась специяльно росийска, чи уложена на взорець західно-европейских конституций, годі нинї знати; але вже сама чутка, що Росия, велика, самодержавна Росия має стати конституцийною державою, єсть щось так незвичайного, що аж майже не хоче ся тому вірити і майже нікому не може ся то поміститп в голові, як може з такої самодержавної зробити ся нараз конституцийна держава; як зможе той цар, котрого воля уважала ся доси майже волею Бога, піддати ся воли народу. А однак до того іде і видко, що так мусить бути. Але вельми характеристичне для росийских відносин єсть, що о конституцию в Росиї борють ся робітники, той стан, котрий на заході уважає ся за четвертий і ще невироблений, не сконсолїдований в собі. Чи мав би в Росиї той стан виступити вже яко самостійний? А так майже здає ся, коли читати ті услівя, які поставили робітники представителеви комісиї для справ робітничих сенаторови Шидловскому. Услівя ті то нїчо иньшого, лиш жаданє амнестиї і заведеня конституциї, взглядно конституцийного парляменту, що лиш для форми має називати ся комісиєю для справ робітничих: рівні права делєґатів робітничих з прочими делєґатами, явні засїданя, свобода від цензури і особиста ненарушимість, то жаданя робітників. Таких жадань для участи в комісиї нїгде в сьвіті не ставлять.

Але заким ще могла буде настати в Росиї якась конституция, або взагалї який небудь лад, то насамперед мусить настати конець війнї, котра тепер увійшла знов в критичну фазу. На полях манджурских, межи ріками

---

24)

Морскі розбишаки.

(З анґлїйского — Клєрка Русселя).

(Дальше).

— А я таки так зроблю — відповів Мастерс Тролльопови — і один з нас мусить лишити ся на побоєвищи. Боже великий! — кричав дальше в роз'яреню — чи бачив сьвіт коли нужденнїйше, трусливійше скритоубийство. Двох таких драбів вдирає ся до каюти безборонної дівчини, виривають єї з ліжка і — і — ви удушили єї? — крикнув обертаючи ся до Девеніра. — А, пожелати вам лицарского ужитку, який ви зробили з вашої великаньскої сили — докінчив з видом згірдної насьмішки на своїм знищенім, але все ще хорошім лици.

Мовчки відступив Девенір від горішної глипки; прочі також мовчали, доки Кольдвель не появив ся знов в сальоні. Єго оружиє було цілком подібне до того, яке мав Мастерс; то був шестистрільний револьвер старої системи, тяжкий і ненаручний, про добре цілєнє при таких нескладних машинах не було навіть що думати.

— Де то має бути? — спитав Кольдвель глухо.

— По середині покладу, коло великого машту — відповів той невдоволений. — Відступ дванайцять кроків; стріляти будете, коли я кину хустину. Добре?

Противники згодили ся на то і цїла громада удала ся на поклад.

— Чи не вічна то шкода — скрикнув Бирн, коли всї стояли вже на горі в яснім сьвітлї сонця і овіянї сьвіжим вітром — що два товариші стають против себе в борбі на житє і смерть, коли наш плян так сьвітло удав ся?

Мастерс поглянув на него, але не промовив нї слова.

Тролльоп крейдою зробив знак на покладї по стороні вітру, відійшов дванайцять кроків і потягнув знов перед своїми ногами другу лінїю. Відтак уступив ся на бік до поруча. Противники займили свої місця.

— Кілько стрілів? — спитав стоячий коло Мастерса Бирн.

— Тілько як треба, аби того убити — засичав Кольдвель крізь затиснені зуби.

— О нї! — відозвав ся Шаннон. — Не хочемо тут нїякої різнї! Я предкладаю лиш один вистріл. Як не поцілять, нехай знов погодять ся.

— Ідїть з дороги, Бирн — сказав Кольдвель, показуючи револьвером на бік.

Присутні уставили ся на великім отворі, який знов був закритий. Тролльоп витягнув з кишенї хустину і підніс єї.

— Готові? — спитав.

— Готові! — відповіли оба противники нараз.

Мастерс поглянув на небо, відтак звернув очи остро на противника. Той стояв з похиленим карком і викривленим як у кота хребтом; морд лежав в цїлій єго поставі, морд визирав з єго червоних очий і затиснених уст. Хто глядів на него, в тім мусїло будити ся побоюванє, що той чоловік задумує щось скритого, що він ще перед знаком може вистрілити. Але таке побоюванє було би безосновне.

Тролльоп опустив хустину; вистріли загреміли рівночасно. Мастерс поскочив назад, револьвер випав з єго руки. Він вхопив ся за серце, оглянув ся на Бирна, усьміхнув ся до него і відтак упав на лице.

Кольдвель стояв як перше неткнений.

— Чи він мертвий? — спитав Девенір непевним голосом.

Бирн підбіг і обернув приятеля лицем до гори. Ще два рази вирвало ся з уст молодця легке зітхненє і єго душа відлетїла.

— Добрий стріл — сказав Тролльоп до до Кольдвеля, клякаючи побіч убитого. — Подивіть ся.

Показав на малу діру в сурдуті Мастерса; она була як раз над серцем.

XVII.

Назва острова.

Тихий, мрачний вечер стояв над морем. Бриґ „Вєллєслєй" плив в полуднево західнім напрямі, чи радше він був би плив в тім напрямі, коли би єго просто не нїс слабий подув вітру, бо вітрила були цілком опали.

Гарді мав на покладї варту. Командант Больдок, Митьюс і панна Манзель сиділи на долинї в каютї під малою висячою лямпою.

Молода дівчина була все ще дуже блїда і коли глядїла задумана перед себе, видко бу-

Таїці, Ша і Гун важить ся мабуть тепер не лиш военне щасте, але й судьби цілої Росиї. Вже 13 місяців веде ся війна а росийска армія, тота, котрої вся західна Европа так дуже бояла ся, ще ані разу не побідила. Та й тепер, видко, не сприяє їй щастє, бо брак їй і людий і тої ідеї, що одушевляє войско, котре іде проливати кров і бодай знає за що. Остаточно показує ся, що ґен. Куропаткін то вожд лиш для акциї оборонної, але не до зачіпної, не до тої, котра веде до побіди а до тої, що в найліпшім случаю може забезпечити від поражки. Теперішний битві ще нема кінця, але з вістий, які доси наспіли, видко, що Росиянам знов не щастить ся. То дуже незручна крутанина, коли в телеґрамах з поля битви каже ся, що передна сторожа мусїла уступити з фортів, котрі Япанці знищили, на нові позициї. Передна сторожа, 20—30 мужа не стоїть у фортах. Се може хиба значити, що фронтові войска мусїли уступити ся під напором Япанців з укріплених позиций. Так мабуть і єсть, коли Япанці доносять, що забрали Росиянам три скорострільні пушки, 100.000 набоїв карабінових і богато иншої зброї.

Новинки.

Львів, дня 3-го марта 1905.

— **Іменованя.** П. Міністер просьвіти іменував провізоричними окружними інспекторами шкільними в IX. ранзї: директора мужеской школи виділової в Яслї, Андрія Стопиньского для міского шкільного округа; старшого учителя в Богородчанах, Леонарда Войнаровского, для гусятиньского шкільного округа і старшого учителя в Городку, Володислава Вана для равского шкільного округа.

— **Ц. к. краєва рада шкільна** іменувала управителями 2-кл. шкіл: Меч. Длуґоша в Радохонцях, Мик. Древницкого в Гаврилівцї, Вас. Мищишина в Змиєвисках, Жигм. Томашевского в Стриївцї, Ів. Ґаврона в Баховичах, Петра Будницкого в Малачеві, Ант. Венцковского в Майдані граничнім, Ів. Липиньского в Угриню, Юл. Левандовского в Петрилові, Йос. Данцевича в Залучу н. Чер. і Евст. Любку в Черневі; — учительками 2-кл. шкіл: Мар. Шмилевску в Сущині, Стеф. Ґавронову в Баховицях, Нальв. Древницку в Новосїлках, Соф. Морозову в Товстобабах, Мар. Левандовску в Петрилові, Олену Голубовичеву в Завалю, Ангелу Цегельску в Тростянци вел., Людв. Соколовску в Мостисках: — учителями (-льками) 1-кл. шкіл: Ольгу Шашкевичівну в Майдані гор.-Гута, Йос. Сальвянку в Жулинї, Ів. Гаврана в Завадові, Фр. Скупску в Углївцї, Ом. Грицевичівну в Стригапцях, Суз. Молодецку в Ходовичах, Олену Подловску в Єжовім „на Камеральнім“, Йос. Рожкевича в Кукілївцї. Ван. Іроденкову в Новоселици, Мих. Щурівну в Райскій, Кар. Попеля в Пеновичах. Фр. Котаса в Пшебечанах, Сем. Шлемка в Рудниках, Ад. Германа в Заболотцях, Людв. Льоренцівну в Більчицях, Ів. Хромовского в Задубрівцях. Олекс. Чижовского в Кривотулах нових, Ів. Зависляка в Дульчи вел., Стан. Петровского в Григорові, Стан. Манастирску в Журові, Вільг. Островску в Пузьниках. Ад. Єльонка в Зарівнім, Мар. Радецку в Велеснєві, Фел. Кшишковского в Задушниках.

— **Управильнене еміґрациї до Америки.** Франц Кальтенбрун, специяльний комісар в міністерстві внутрішних справ в Австриї, подає до відомости загалу, що буде зроблена проба управильнити розміщене австрийских еміґрантів, котрі рік річно прибувають до Сполучених Держав в числї около 80.000, по дальших менше замешканих державах. Справою сею заняло ся австрийске товариство в Ню-Йорку, а правительство Спол. Держав в Вашінґтонї досить симпатично відносить ся до сеї ідеї. Представителї австрийского товариства будуть принимати еміґрантів і о те старати ся, щоби они не марнували ся по дїрах Ню-Йорку й других великих міст. Плян сей тикає ся лиш австрийских еміґрантів а не угорских, котрі рівнож у великім числї там прибувають.

— **Запомоги для шкільної молодежи.** В краєвім буджеті на 1905 р. визначив сойм до розпорядимости краєвого Видїлу квоту 1.200 К на запомоги для польских і руских товариств, що опікують ся шкільною молодїжю. З тої квоти краєвий Видїл признав одноразові запомоги отсим руским товариствам: „Руслан“ у Львові 100 К, „Шкільна поміч“ у Львові 100 К. Педаґоґічному товариству у Львові для інститута під покровом сьв. Николая 100 К, тов ім. сьв. Кирила в Перемишли 100 К, „Шкільна поміч“ в Станиславові 100 К і „Шкільна поміч“ в Коломиї 100 К.

— **Вінчанє.** Завтра в суботу о 11-ій год. перед полуднем відбуде ся вінчане панни Ольги Дудкевичівної з паном Льонґіном Цегельским в архікатедр. церкві сьв. Юра у Львові.

— **Репертуар руского театру** на гостинних виступах в Бродах. (Саля товариства музичного. Продаж білетів в „Народній Торговли“ і в цукорни. Початок точно о год. 7½ вечером). В суботу дня 4-го марта: „Дон Цезар“, оперета в 3 діях Деліпера; в недїлю дня 5-го марта: „Ой не ходи Грицю та на вечерниці“, драма зі сьпівами в 5 діях Старицкого; ві второк дня 7-го марта: передпослїдне представлене, „Катерина“, опера в 3 діях Аркаса: в середу дня 8-го марта: послїдне представлене „Продана наречена“, опера в 3 діях Сметани. — З Бродів переїзджає театр до Золочева.

— **Потреба аґентів.** Товариство: Дім торговельно-промисловий „Достава“ в Станиславові пошукує агентів по селах і містах. До зголошень треба долучити посьвідчене спосібности, підписане через уряд громадский і уряд парохіяльний, а також марку почтову на відповідь. — Дім торговельно-промисловий „Достава“ тов. зареєстровано з обмеж. порукою в Станиславові.

— **Огнї.** Від Снятина пишуть: Вечером дня 26 лютого вибух пожар на приходстві в Ганківцях. Згорів дім з цілим устроєнем, а також стодола з запасом збіжа і паші. Парох о. Гр. Федюк не був дома, а потерпів велику страту.

— **Намірене самоубийство.** Шістьдесятьдволїтна Іванна Парижова, що була на ласкавім хлїбі в „Домі працї“ при ул. Петра і Павла у Львові, кинула ся оногди по полудни в самоубийчім намірі з вікна I. поверха на камінне подвіре. Поготівле товариства ратункового найшло у нещастної зломану ліву ногу, зломану носову кість і инші тяжкі ушкоджене тїла і відвезли еї в дуже грізнім станї до шпиталя. Причина самоубийчого замаху незвістна.

— **Нещастна пригода.** Кондуктор Лев Барский з Кракова скочив так нещасливо з вагону

ло ще на еї чертах і в темних очах немов би легку тїнь страху. Але взагалї, як на особу, що лиш недавно вирвала ся з такої страшної небезпечности і мала в серци тілько гірких споминів, виглядала она добре і весело. Нічний плащ еї додавав їй якогось свобідного і вигідного вигляду, а темне буйне волоcє, бездоганно зачесане, полискувало в сьвітлї лямпи. Очи команданта спочивали часто з вдоволенєм на ній, а пан Митьюс, що сидів напротив, глядів на неї поглядом старого, доброго приятеля.

На столї покритім грубим полотняним обрусом, на котрім полискували кришталики соли, що полишили ся від праня в морскій водї, стояла вечеря: сухар, шинка, трохи зимного соленого мяса, до того вино і рум. Капітан і Митьюс пили рум з водою, але перед панною Манзель стояла склянка мадери.

— Гадаєте, пане капітане — відозвала ся молода дївчина — що біднї подорожні можуть мати надію на ратунок в своїх човнах?

— Очивидно, тим більше, що між них порозділювано моряків — відповів командант. — Якийнебудь корабель з виходцями, що надпливе, возьме їх певне на свій поклад.

— Однако то мусить бути страшно, провести цїлу довгу ніч в отвертій лодцї на безкраїм, темнім мори — сказала панна Манзель здрогаючи. — А коли ще зірве ся вітер і филї ідуть високою, або коли упаде густа мрака — ух!

— Молоді люди, які деколи по кількатиждневім блуканю в лодцї по мори вибратували ся і вернули, так дуже постаріли ся, що їх власні матери не пізнавали — замітив Митьюс понуро, глядячи в свою склянку.

— Можна собі уявити — сказала панна Манзель. — В так довгім смертельнім страху скоро чоловік старіє ся.

— Так — потвердив офіцир. — Кожда година вижолоблює глубоку борозду на лици такого нещастного.

— І духи перелїтають з завиваючим нічним вітром понад човном і білять его волосє — засьміяв ся командант. — Пане Митьюс, не страшіте нашої панни!

— Як там буде панї Пикок нарікати і жалувати ся, зітхнула панна Манзель милосердно — а она вибрала ся в ту подорож лише для скріпленя свого здоровля.

— Без волї того, котрий держить всї моря в своїй долони, нікому з нас і волос з голови не спаде — сказав командант. — Нехай вас то успокоїть, панно Манзель. Але що мене найбільше журить, то питанє, як розбишаки задумують перенести з корабля всьо то золото, ниґети і пісок. Груда золота вартости сто фунтів штерлїнґів має вже добру вагу. А там десятьох, з котрих кождий схоче висїсти на берег з своєю пайкою сирого золота вартости двайцять вісім тисяч фунтів штерлїнґів. Як они то зроблять?

Митьюс покрутив головою.

— В такій пристани, де цлові урядники пильнують кождого корабля, який приде, така штука не удасть ся — сказав він. — Шкода, що панна Манзель не могла нїчого чути про ту часть пляну.

— Ах, коби я лиш могла пригадати собі назву острова — відповіла дївчина надумуючись. — Часом маю еї вже на язицї.

Балакано ще хвильку, відтак поклонив ся капітан молодій дамі і пійшов на поклад.

Оба вартові віддїли на покладі „Веллеслея“ стояли під командою офіцира Гарді'ого і старого підофіцира Стюббінса. Митьюс просив капітана о позволенє, аби міг робити варту разом з Стюббінсом, на що Больдок радо згодив ся, бо служба такого досьвідного офіцира була для него дуже пожадана. Однако він наставав на то, аби Митьюс хоч першу ніч остав в каютї і там відпочив та трохи прийшов до себе, тому той попращав ся дуже вчасно і пійшов до призначеної для себе каюти. То само зробила і панна Манзель.

На дворі залягла море темна ніч. Тим яснійше сьвітила вода довкола корабля, так що на покладі не лише лиця моряків, що глядїли на воду, але й ціле улинвованє яснїло блїдим блеском.

Больдок стояв побіч Гардіого коло поруча і курив свою велику льольку з морскої пінки.

— Рідко коли буває так темна ніч як нинїшна — сказав командант.

— Правда, страшенна пітьма — відповів офіцир.

— Я гадаю, що то віщує мраку — додав Больдок.

— Так — згодив ся Гарді. — Як би був трохи сильнїйший вітер, ми сейчас почули би мраку.

Командант пикав кілька хвиль свою давно не чищену люльку, в котрій аж скврчало.

— Гарді — відозвав ся відтак цїлком несподївано — думали ви коли про женитьбу?

У відповідь голосно розсьміяв ся.

— Дивно — сказав Больдок своїм найглубшим голосом — що то питанє викликує все якусь веселість і то тоді іменно, коли его завдасть ся старому парубкови. А я цїлком не розумію, що мало би бути в тім сьмішного. Чейже женитьба то одна з найповажнїйших річий.

— Часом засьміє ся чоловік не в пору — відповів Гарді оправдуючись. — Я навіть в церкві сьміяв ся; правда, тоді був я ще такий молодий, що о нїчім не думав.

— Я собі гадаю, що то мусить бути дуже приємно мати милу жінку — говорив Больдок дальше.

— Милу жінку — так! — сказав Гарді.

— Очивидно милу, хорошу і добру жінку. Жінку, яка би чоловікови сотворила вигідне і хороше домашне гніздо. Таке, якого я собі все бажаю, коли єсьм на мори, а якого нїколи не находжу на суши. Мешканє при чужих людях менї вже давно опротивіло, так само як і по

тягарового поїзду, що прийшов до Подґуржа-Пляшова від сторони Сухої, що упав і дістав ся під колеса возів, котрі відтяли єму обі ноги.

Телеґрами.

Відень 3 марта. Президент міністрів др. Ґавч змушений внаслідок перестуди позістати один до двох днів дома.

Нючван 3 марта. (Бюро Райтера). Вчера по полудни приїхало до Сінмінтіне (кінцевої стациї хіньскої зелізниці за рікою Ляо на захід від Мукдена — *Ред*.) 400 мужа японьскої кінноти і перешукало там будинок хіньскої зелізниці і хіньскі господи. На вид Японців настав там серед тамошних торговельників страшенний переполох, але нічо їм не стало ся. Японці зробивши ревізию вернули до Пaнцятун. Припускають, що там прийде до стички з Росиянами. Сінмінтін було перед кількома місяцями осідком хіньских пачкарів, що перепачковували через хіньску границю цілими скринями муніцию для Росиян в Манджурии.

Токіо 3 марта. (Бюро Райтера). Праве крило японьске посуває ся наперед і виганяє Росиян з їх позиций. Вісти з головної кватири маршалка Оями доносять, що віддїли японьскі оперуючі коло Сінцїну. Занявши Цігенчен, гонять тепер неприятеля в північну сторону. Японці здобули богато запасів поживи. Віддїли японьскі, що оперують коло Бинсіку, випирають неприятеля поволи зі всіх позиций, котрі знаходять ся у віддалі 13 миль (анґлійских) на вехід від Бинсіку, як також з иньших позиций в цїлій охрестности. Японці відперли неприятеля і заняли кілька місцевостий над рікою Ша. Росияни розпоряджають по обох сторонах зелізниці польними пушками і пушками тяжкими, котрі доси ще не були чинні.

Петербург 3 марта. „Правит. Вестник" оголосив маніфест царя, котрий взиває нарід, щоби сполучив ся вколо трону для поборення внутрішних ворогів. В маніфесті висказані характеристичні слідуючі слова: „Засліплені гордостию і повні злої волі проводирі ворохобничого руху, кидають ся на сьвяту православну церков (доси про се не було ще ніякої чутки — *Ред*.) і на усьвячені законами основи російскої держави в тій гадці, що зірвавши природну звязь з минувшостию, знищать теперішний порядок держави і що на єго місце прийде новий устрій краю на основах чужих нашій вітчині."

Ростов (над Доном) 3 марта. Занепокоєнє серед жителів збільшає ся. Вчера застрайкували докові робітники. Прийшло до бійки з войском, причім зранено кілька осіб.

Петербург 3 марта. Петербурґска аґенция телеґрафічна оголошує, що всі вісти в часописях заграничних, мов би міністер рільництва Єрмолов одержав від царя приказ виготовити проект конституциї і з тої причини відбула ся у него конференция висших урядників, есть зовсім безосновна. (Се годить ся вцовні з духом і маніфестом царя — *Ред.*)

Петербург 3 марта. (Петерб. Аґ. тел.) Як зачувати, управа Кавказу буде поручена окремому царскому намістникови. Ожидають заведення стану облоги в округах Осурґети, Кутаїс, Ківрихі і Сенак.

Петербург 3 марта. На вчерашних зборах виборчих десяти віддїлів російского союза робітників ухвалено побіч висланих попередного дня до сенатора Шидловского жадань, домагати ся, щоби особа і помешканє робітників були ненарушимі і постановлено заждати аж до нині в полудне на відповідь. Коли би тота відповідь була невдоволяюча, то завтра буде проголошений загальний страйк.

гостинницях. Чейже чоловік має свої привички, примхи, свої чувства, що так скажу — а на те чужі люди цілком не оглядають ся.

— Женитьба не конче мені подобає ся — відповів официр поважно. — Найлїпше, що в тім є, цілованє і залицянє не довго триває. Відтак приходять діти і спокій та вигоди пропали.

— Кождий чоловік потребує конче родинного тепла — пояснив комендант з великою рішучостию.

— Що до того, то не одного потреба конче, а однако не дістане ся — відповів Гарді. — Чому ні, дім, власну родину хотів би и я мати, але то за богато коштувало би, тому мушу того виречи ся.

Больдок глубоко зітхнув; в горі ударило вітрило о машт, а десь запищало заржавіле колїсце, як щур.

— На всякий спосіб, Гарді, маю вже досить того їзджена по мори — сказав — і при першій лїпшій нагоді покину.

— Коби й я міг так сказати — замітив официр глядячи на сьвітячу воду.

— Від давна не знав я на мори приємнїйшої розривки, як уявляти собі хороше родинне гніздо — говорив комендант дальше. — Білий, милий домок з червоною кришею. Довкола зелені дерева. Вже здалека можна домок бачити. Позаду огород. В думці стою в огороді і пюхаю запах цьвітів та прислухую ся плюскотови малого водограя. Входжу до дому. На стінах висять образи кораблів і морских битов, оружиє і рідкі предмети з усіх країв і стоїть тут велике, обите шкірою крісло з поручами, в котрім я сиджу в сорочці і пантофлях, з люлькою в губі, з книжкою на колїнах і слухаю, як на дворі в сьвітлї сонця бренять пчоли і гудять чмелї.

— Красно то виглядає — воркнув Гарді — але коштує цілу куму гроший.

Комендантови викурила ся люлька; по кількох даремних потягненях, пійшов до каюти. Каюта була пуста. Він сїв коло стола і зараз по тім появив ся моряк з горячим самоваром та поставив єго перед капітаном на триніжний столець. Відтак виймив моряк із стінної шафки фляшку руму, цитрину і цукорницю, поклав то на столі і кидаючи тужний погляд на рум, поклонив ся капітанови і вернув на поклад.

Комендант приготовив собі свій звичайний нічний пунш, а запах руму і цитрини наповнив вскорі малу каюту. Він усьміхав ся і пив і знов усьміхав ся. Так сидів довго. Три рази наливав склянку. Моряк при кермі ударив вісім разів в дзвінок. Була північ. Саме хотів він накласти люльку і ще раз вийти на поклад, аби побалакати з офіцером, коли двері сусідної каюти отворили ся і увійшла панна Манзель.

В перший хвили налякав ся капітан, немов би перед яким духом. Молода дівчина була такий короткий час на єго кораблі, що єї вид не став ще для неї звичайним, хоч гадки єго богато нею займали ся.

— Чи я може збудив вас стукотом? — спитав. — То було би мені прикро.

— Ні, капітане Больдок — відповіла дівчина живо — ні, мене збудив сон, сон, котрий нагадав мені назву корабля. Я обудила ся в хвили, коли єї голосно вимовила!

— Скажіть же єї, скорше! Инакше могли-б ви знов забути!

— Остров називає ся Гальлоран — Гальлоран — тепер знаю цілком добре. Гальлоран називає ся. — Ви знаєте єго, правда? Не кажіть ні, бо там найдете корабель і всьо, що мені забрано.

(Дальше буде).

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Заліщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Заліщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского є 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі иншi, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. и. бюро інформацийне ц. к. зелізниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНЇСТЕР"

стоварищене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові,

Ринок ч. 10, дім „Просьвіти".

приймає **ВКЛАДКИ** до опроцентованя на **4%** і оплачує за вкладчиків податок рентовий від процентів; для ощадженя коштів посилки можна присилати гроші чеками Щадниці почтової;

вкладати може кождий, навіть і не члени; на жадане **звертає ся вкладку кождого часу** навіть без виповідженя (за есконтом).

ПОЗИЧКИ уділяє „Днїстер" своїм членам на **6%**; сплату гіпотечних позичок розкладає ся до 15 літ; при 30 ратах ½-річних виносить рата амортизацийна (на капітал і відсотки) **5%**; до позичок вимагає ся **першої гіпотеки** або **доброї поруки.**

На парцеляцию і купно більших обшарів треба звертати ся за позичками до **„Днїстра".**

ЧЛЕНАМИ можуть бути тільки **члени обезпечені в „Днїстрі".**

ЧИСТИЙ ЗИСК розділяє межи членів яко дивіденди від уділів і на добродїйні цїли. — Дотепер уділив „Днїстер" на церкви, бурси, школи і т. д. **31.738 К.**

Стан фондів Тов. кредит. „Днїстер" в днем 31-го грудня 1904:

Вкладки	**1,783.673 К**	**Позички уділені .**	**1,616.402 К**
Уділи членські . .	**139.117 К**	**Цїнні папери . .**	**123.627 К**
Фонди резервові .	**26.576 К**	**Льокациї . . .**	**169.456 К**
		На рахунку біж. .	**81.968 К**

Одиноку

МАСТЬ НА ВІДМОРОЖЕНЄ

висилає

Володислав Котульский

(1 К. 20 с.)

ОЗЕРЯНИ коло БУЧАЧА.

Найдешевше можна купити лише

в Авкцийній Гали

Пасаж Миколяша

меблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутерії,

старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозуміває з провінциєю писемно.

Вступ вільний цїлий день.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).